

MIJN GELEEFDE LEVEN

MONOLOOG

De zus

Auteur: Peter Damen

Rolbezetting: 1 vrouw

Korte inhoud:

Mijn leven is een monoloog die gaat over het leven van een (jonge) vrouw.

Zij vertelt haar leven tot nu toe.

Wat zij doorgemaakt heeft en waar ze nu staat.

Ze vertelt dit verhaal terwijl ze haar gedane boodschappen opruimt.

Soms vertelt ze haar verhaal kalm, kil. Maar soms ook zeer emotioneel, vol spijt.

Een monoloog met een waarschuwing

Decor:

Het decor stelt een eenvoudige huiskamer voor, dit kan eventueel gerealiseerd worden door middel van zetstukken.

Zeker een tafel met een paar stoelen.

MIJN GELEEFDE LEVEN

(als vrouw opkomt heeft ze een boodschappentas met boodschappen bij zich, zet deze op tafel, Zucht eens diep)

Zo, die heb ik weer in huis. Veel is het niet. Alles is zo duur tegenwoordig. Je krijgt steeds minder boodschappen voor steeds meer geld. Maar ja alles is beter dan honger lijden en dat heb ik eerlijk gezegd genoeg gedaan.

(doet jas uit en legt deze over stoel)

Een tijd geleden heb ik zelfs uit vuilnisbakken moeten eten. Ja moeten eten. Ik had helemaal niets. Zelfs geen onderdak. Ik heb toen een hele tijd buiten geslapen. En als het heel koud was in een kraakpand of in het station. Daar knepen die bewakers soms een oogje toe en mocht ik binnen op een bank slapen.

(haalt langzaam boodschappen uit tas. Zet ze op tafel neer)

Och daar was die vriendelijke bewaker, die grote blonde. Een beer van een vent met van die korte stekeltjes haren. Op het eerste gezicht leek het zo'n bullebak maar hij had zo'n klein hartje. Hij gaf me heel soms ook iets te eten. En 's morgens maakte hij me wakker met een bekertje koffie. Och zo lief.

Maar ja dan moet je de kou weer in. Weer naar buiten en wat moet je dan he? Je loopt maar een beetje op en neer en gaat eens een warenhuis in en zo. Niet om iets te kopen want je hebt niks maar meer tegen de kou. Maar daar ruikt het soms zo lekker en dan...

(bedenklijk)

Maar goed hoe kwam ik hier ook weer op? O ja de boodschappen. Ja van thuis uit hebben we het nooit breed gehad. Zowel mijn moeder als mijn vader hadden hem graag (*drinkgebaar*) en daar ging dus het meeste geld aan op. Eerst had mijn vader nog wel werk maar op een gegeven moment werd hij door zijn baas buiten gekieperd. Ja, wat wil je als je steeds vaker dronken op je werk verschijnt. Dan houdt het op een keer op he?

Nou dat hebben mijn broer en ik dus geweten. We kregen nog minder te eten dan eerst. Want ja de drank he?

(schudt hoofd)

Het liep van kwaad tot erger en soms gingen we een hele tijd niet meer naar school. Mijn ouders hadden daar geen erg in. En wij spijbelde maar. We waren meer in de stad dan op school. En dat blijft natuurlijk niet goed gaan he. Op een geven moment kwam er dan ook zo'n deftige dame en die heeft met mijn vader en moeder gepraat. Toen ging het een tijdje beter.

Voor meer monologen, toneelspelen zie:

www.jeco.nl of www.jeco.be

(knikt)

Ja, toen het ging het even beter. We gingen weer naar school en we kregen weer te eten, in ieder geval meer dan toen ze allebei stomdronken in huis lagen. Maar dat duurde ook maar heel even hoor want toen verscheen de fles weer op tafel in plaats van een stuk vlees of een brood.

(zucht)

En die mevrouw kwam toen ook weer terug. Nu was ze niet meer zo vriendelijk en ze mopperde behoorlijk tegen mijn ouders. Dat viel niet goed bij mijn vader, dat was toch al zo'n driftkop, zeker als ie gedronken had. Toen heeft mijn vader haar buiten gezet en de deur stevig dicht gegooid.

(glimlach)

Niet dat we daar veel mee opschoten want een paar dagen later kwam de politie en nam mijn vader mee. Wij, mijn broer en ik dus , werden door die mevrouw meegenomen. Naar zo'n internaat.

Och daar hadden we het eigenlijk best goed. We kregen tenminste goed te eten en we mochten nee we moesten iedere dag naar school. Op zich vond ik dat wel fijn. Ik kon goed leren en vond het echt fijn op school. In de klas niet zo. De meeste andere kinderen pestte mij omdat ik in een tehuis woonde en omdat ik mijn ouders niet mocht zien.

(staart nadenkend naar boodschappen in haar hand, even stil)

Op een dag werd ik zo boos op en ander meisje dat ik haar eens stevig aangepakt heb. Ze was weer aan het dreinen en pesten. Opeens werd alles zwart voor mijn ogen. Ik wist niet wat ik deed, echt niet geloof me nou.

(doet voor met grimmig gezicht en drukke gebaren)

Ik heb haar bij haar haren gepakt en haar een paar stevige klappen verkocht. Ze hebben me later verteld dat het meisje naar het ziekenhuis moest. Ze heeft er een paar dagen in gelegen geloof ik. Net goed had ze maar niet zo moeten pesten.

(zucht eens diep)

Nou toen moest ik dus voorkomen. Voor de kinderrechter dus. Moest ik vertellen wat er gebeurd was en hoe ik me voelde. Ik werd veroordeeld zeg maar. Nou ja, die rechter had het echt goed met me voor hoor. Zij vond het beter dat ik in een pleeggezin werd geplaatst. Dan zou ik meer aandacht krijgen. Dat was beter voor mij vond ze.

(knikt)

Ja, ja. Nou geloof me ik heb aandacht genoeg gehad. In het begin was het erg leuk in dat gezin. Ik moest echt wel wennen hoor. Helemaal in een andere stad, een andere school maar daar werd gelukkig niet gepest. Daar was het leuk. Ook in dat

Voor meer monologen, toneelspelen zie:

www.jeco.nl of www.jeco.be

(gaat zitten, friemelt met zakdoekje oid)

Zoon lief had schijnbaar een goede band met vaderlief want op een avond verscheen zoonlief niet maar palief himself. En geloof maar die wist van alles en wilde dan ook wat zoonlief ook steeds wilde. En.. en hij kreeg het nog ook. Ook hij bedreigde me met van alles als ik iets tegen zijn vrouw of wie dan ook zou zeggen.

(hoofd schudden)

Ze waren het roerend eens vader en zoon. Dat ging zo een tijdje door. Tot op een dag zowel zoonlief en palief samen verscheen. Ze wilden wat ze altijd wilden. Alleen nu met z'n drietjes. Ik weet zeker dat die twee erg genoten hebben. En ik? Ik... ik was een gewillig slachtoffer. Ik.. ik liet ze maar begaan maar toen.. toen brak er iets in me en ik ben weggelopen. Maar ja waar naar toe he?

(staart naar handen, ogen afdoen, beginnen kuchen duidelijk geëmotioneerd)

Ik...ik heb toen een tijdje op de straat gezworven, Weer sliep ik overal of nergens. Ik mocht soms bij een vriendinnetje slapen. Ik ben toen weer gestopt met school. Dat vond ik heel erg maar.. maar als je op straat leeft heb je genoeg te doen. Het belangrijkste is overleven en dat kost tijd en veel energie. Je kunt er gewoon niets anders bij hebben.

Toen ontmoette ik een vriend. Hij woonde in een kraakpand je weet wel je maar daar in wonen omdat het niet gekraakt word. Och hoe heet dat nou? He wat vervelend... o ja antikraak. Hij had een kast van een huis. Ik kreeg een grote kamer. Helemaal voor mezelf.

Eerst was ik bang dat hetzelfde zou gebeuren als waar ik voor weggelopen was maar dat gebeurden gelukkig niet. Dat niet.

(pakt ondertussen weer een paar boodschappen uit)

Geloof het of niet maar het ging gelukkig weer beter met me. Ik voelde me weer blij, had overal weer zin en.. en ik vond zelfs een baantje in een winkel. Eerst vakken vullen en achter in het magazijn opruimen. Later zelfs achter de kassa. Ik kan goed hoofdrekenen dus daar was ik op mijn plek. Ik verdiende genoeg geld voor eten, voor kleren en ik betaalde die aardige vriend ook iets voor de kamer. Ja, toen ging het goed met me. Een tijdje ging het zo zijn gangetje.

(verzet boodschappen op tafel)

Op een dag gaf mijn huurbaas, die jongen waar ik bij inwoonde, een feestje en hij nodigde mij ook uit. Anders zou ik toch maar wakker liggen zei hij. Nou het was een gezellig feestje moet ik zeggen. Echt heel gezellig. En daar nam ik voor de eerste keer een pilletje. Ik voelde me er echt goed door. Die aardige jongen vertelde later dat hij aan wel meer van die pilletjes kon komen. En aan nog wel meer. En je weet hoe het gaat. Inderdaad, van kwaad tot erger. Echt dat gebeurd zonder dat je er zelf erg in hebt... denk ik.

In het begin een pilletje in het weekend en daarna steeds meer. Van een simpel pilletje gaat het naar iets anders en geloof me voor je erg in hebt ben je verslaafd.

Voor meer monologen, toneelspelen zie:

www.jeco.nl of www.jeco.be

(gebaar geld)

In het begin was het allemaal wel bij te houden maar op een geven moment kom je geld tekort en ja toen heb ik wat geld uit de kassa gehaald van die supermarkt. In het begin wat euro's maar ook dat werd steeds meer. Ik kon het goed verklaren en gapte zelfs bij m'n collega's uit de kassa, dus het bleef een tijd goed gaan dacht ik. Schijnbaar hadden ze me toch in de gaten want na een tijdje werd ik betrap. Op heterdaad zoals ze dat zeggen. Met mijn hand in de kassa met het papiergeld in mijn hand. Gloeiend heet was ik erbij zeggen ze wel eens. Ik kreeg op staande voet ontslag. Kon gelijk verdwijnen. Op zich wel begrijpelijk natuurlijk. Mocht nog blij zijn dat ze de politie er niet bijgehaald hadden. Maar op dat moment had ik dat niet in de gaten. Ik was al zover weg dat het me niks interesseerde. Ik wilde maar een ding en dat waren die verdomde drugs. Wilde dat genot voelen. Heel even me helemaal vrij voelen. Heel even nergens aan denken en zeker niet aan die verdomde kuttijd toen. Voor even dan want de kater was heftiger dan het genot kan ik nu wel zeggen. Maar dat besef je dan echt niet hoor.

(friemelt even met iets)

In het begin deelde mijn huurbaas en ik alles samen.. drugs dan bedoel ik. Maar ja, we wilden steeds meer en we werden steeds feller naar elkaar toe. We vertrouwden elkaar voor geen cent meer. Op een geven moment hebben we er zelfs stevig om gevochten en geloof het of niet: ik won. Maar ik kon ook vertrekken en leefde weer op straat, Nu ook nog eens verslaafd. Zoals ik straks al zei valt op straat leven valt niet mee. Dat is een hard leven hoor. Maar als je dan ook nog aan de drugs bent dan is het nog eens zo zwaar. Je wilt maar een ding en dat is scoren. Scoren en nog eens scoren. Dat zijn eigenlijk drie dingen. Geloof me: je bent heel de dag bezig met die drugs. Scoren zoveel mogelijk.

??

(stil)

Ja maar dat zet niet genoeg zoonen aan de dijk. Bovendien wil je steeds meer. En dan blijft er uiteindelijk nog maar een ding over. Je gaat je prostitueren. Je wordt een hoer. Je verkoopt letterlijk je lichaam voor die verdomde drugs.

(stil)

De eerste paar keer voel je je vies en vuil. Gebruikt. Maar je hebt geld en je kunt er dus dope voor kopen. Luister, ik ben er niet trots op hoor helemaal niet maar die drang he die verdomde drang.

(zucht)

Goh, wat kan een mens laag zinken zeggen ze wel eens. Geloof me je kan heel laag zinken.

Voor meer monologen, toneelspelen zie:
www.jeco.nl of www.jeco.be

(bedenklijk)

En zo ga je van kwaad tot erger. Eerst doe je het nog zo veilig mogelijk maar als er opeens meer geld geboden wordt om het zonder condoom te doen ja wat doe je dan? Je wilt alleen maar een ding en dat is geld om te kunnen scoren.

(fel)

En toen merkte ik dat ik zwanger was. Mijn wereld stortte in. Ik! Zwanger! In verwachting! Hoe moest dat nou? Liep ik straks met een dikke buik langs de straat. Nou zijn er wel mannen die daar op kicken maar dat zijn er niet zo veel. Ik gebruikte en leefde gewoon door. Nou ja leven. Bijna alleen maar gebruiken. Ik was kilo's afgevallen. Zag er niet uit en voelde me dan ook goed beroerd. Maar ik besepte niet dat het zo niet goed kon blijven gaan. En het bleef niet goed gaan. Kon niet goed blijven gaan.
Ik.. ik...

(veegt met mouw door ogen. Staat open brengt boodschappen weg. Komt terug met glaasje water. Drinken)

Totdat ik op een avond opeens een erge buikpijn kreeg. Het was alsof er met messen in mijn onderbuik werd gestoken. Op straat zakte ik in elkaar. Ik weet niet echt veel meer, was eigenlijk verdoofd van de pijn. Het schijnt dat iemand de ambulance heeft gebeld en die heeft me naar het ziekenhuis gebracht. Daar bleek dat ik mijn... mijn baby had verloren. Ik.. ik had een miskraam. Ik kreeg medicatie tegen mijn verslaving en voelde me goed. Ze waren heel lief voor me. Maar.. maar de pijn bleef. Ik wist eigenlijk niet dat zoiets zo'n pijn deed, Hier.

(tikt tegen hoofd)

Ik wist, ik voelde dat er iets moest veranderen maar hoe? Ik was verslaafd en kon maar aan een ding denken. Er kwam een maatschappelijk werker aan mijn bed die druk zat te schrijven en veel sprak maar echt niks vertelde.

Op een dag werd ik wakker en toen zat er een man naast mijn bed. Heel rustig en ontspannen zat hij te wachten totdat ik wakker zou worden. Met een brede glimlach keek hij me aan en vroeg belangstelling hoe ik me voelde. Begrijpend luisterde hij naar me. Ik voelde dat hij me begreep. Hij luisterde alleen maar en zei bijna niets. Als hij al iets zei was het niet verwijtend. Hij liet me vertellen en ik praatte maar en praatte maar. Het was alsof ik niet meer kon stoppen. Ik vertelde hem alles en ik wist niet waarom. Hij straalde zoveel vertrouwen uit dat ik hem gewoon mijn levensverhaal moest vertellen. Ik moest dat. En hij liet me maar vertellen en hij luisterde maar.

Na een tijd en ik weet niet hoelang ik had liggen te vertellen, had ik mijn hele levensverhaal verteld. Hij keek me aan, pakte mijn hand vast, kneep er zacht in en zei alleen maar. Ik zal je helpen. Toen vertelde hij dat hij een priester was!

(grinnikt)

Een priester! En daar had ik mijn levensverhaal tegen verteld! Ik die alles gedaan had wat God verboden had. Hij zat daar in een spijkerbroek en een t shirtje. Ik

Voor meer monologen, toneelspelen zie:

www.jeco.nl of www.jeco.be

denk dat ik hem met open mond had aangekeken want hij schoot in de lach en duwde mijn kin dicht. Toen.. toen stond hij op en kustte me heel zacht op mijn wang. Heel teder. Ik.. Ik kende zoiets niet. Tederheid kende ik niet. Hij keek me in mijn ogen en zei dat hij terug zou komen en me zou helpen. Hij kneep nog eens in mijn hand en verdween zacht uit mijn kamer. Verwonderd bleef ik achter.

(knikt bedachtzaam)

En hij heeft zijn belofte gehouden. De volgende dag was hij er weer en die dag erop en die dag erop. Hij kwam bijna iedere dag op bezoek. En eerlijk gezegd keek ik naar zijn bezoek uit. Hij stelde me gerust en zorgde dat ik steeds maar weer mijn verhaal kon doen. Hij probeerde mij niet te bekeren. Niet een keer. Hij luisterde vooral. En dat deed me zo ongelofelijk goed.

Toen kwam de tijd dat ik beter was. Ik was zowaar wat dikker geworden en ik slikte een hoop medicijnen. Medicatie tegen mijn verslaving en ter vervanging van mijn verslaving.

Medisch was ik klaar om ontslagen te worden maar waar moest ik naar toe? Weer de straat op? Met alle gevolgen van dien?

Mijn reddende engel kwam en zorgde dat ik opgenomen werd. In zo'n soort van afkickkliniek.

Nou heb ik altijd gedacht dat een afkickkliniek zeer streng was. Heel vroeg opstaan en hard werken. Nou eigenlijk is het hard werken maar dan aan jezelf. Eigenlijk heb ik daar mezelf leren kennen. Mijn slechte kanten maar ook zeker mijn goede kanten want die heb ik ook. Net zoals iedereen, alleen ik kon ze niet tevoorschijn halen. Ik wist eigenlijk niet dat ik ze had en in die afkickkliniek heb ik dat ontdekt. Ook door mijn reddende engel. Die bleef me trouw bezoeken. Niet meer iedere dag maar zeer, zeer regelmatig. Langzaam nam mijn zelfvertrouwen daar toe. Dat vergde veel tijd. Ik.. eh ben nogal een ja hoe noem je dat als je weinig zelfvertrouwen hebt? Onzeker? Nou dat ben ik dus, was ik eigenlijk. Want langzaam klom ik uit een diep, diep dal. Langzaam kon ik ook omgaan met m'n verslaving. Door die mensen daar, de hulpverleners en m'n medebewoners en natuurlijk ook mijn reddende engel heb ik dat geleerd. Heel praktisch en niks geitenwollenachtig. Da's niks voor mij. Steeds maar zeggen hoe ik me voel, wat het met me doet en die dingen. Gericht werken naar een zelfgesteld doel en dan kleine stapjes dat heeft me gebracht naar waar ik nu ben.

(neemt slokje)

O denk nu niet dat het makkelijk was. Ik was zo gewend dat er altijd iemand om heen was waar ik met mijn zorgen, problemen en vragen terecht kon dat ik bang was voor de buitenwereld. Gehospitaliseerd noemen ze dat ook wel. Ik was als de dood voor de echte, harde wereld die als een slang op me lag te wachten om me weer naar de hel te slepen.

En hoe de dichter de dag kwam dat ik naar buiten mocht hoe angstiger ik werd. Ik dacht dat ik zo gauw ik een stap buiten de deur zette ik weer verslaafd zou worden en weer zou afglijden. En toen was hij er weer mijn reddende engel. Weer bekommerde hij zich over mij en begeleidde me stapje voor stapje in de harde, wrede echte wereld.

Hij ging met me winkelen, naar een dierentuin, pretpark, wandelen in de natuur. Noem maar op. Zo wendde ik langzaam weer aan het buitenleven.

Voor meer monologen, toneelspelen zie:

www.jeco.nl of www.jeco.be

rotzak. Ze begonnen steeds meer te drinken en elkaar verwijten te maken dat hun kinderen uit het huis waren geplaatst. In zijn onmacht sloeg hij mama dan. De zakkenwasser.

Je slaat geen vrouwen. Je slaat trouwens nooit. Ik heb mijn handen altijd thuisgehouden. Nou ja of de andere moest beginnen. Maar dat valt dan onder zelfverdediging.

Ja, ja zo kabbelt mijn leven verder. Het kan verkeren zeggen ze wel eens.

(stilte, daarna opgelucht, blij)

O ja het belangrijkste zou ik bijna vergeten. Ik heb ook een vriend. Een echte vriend, ik bedoel iemand die van je houdt en waarvan jij houdt. Een schatje is het. Heb hem ontmoet op een personeelsfeest. Goh, wat was ik zenuwachtig om daar naar toe te gaan. Maar toen ik er eenmaal was, was ontzettend leuk en opeens stond hij voor mijn neus. We zijn de gehele avond samen gebleven en hebben lang gepraat, nou gekletst natuurlijk want op zo'n eerste avond laat je niet gelijk het achterste van je tong zien. Is normaal. Toch? Maar het voelde zo goed. We hebben afgesproken, zijn een keertje naar de film geweest, uit geweest een etentje

??

(opstaan, boodschap(pen) pakken en af)

Wat lust jij? Dan zal ik kijken of we het in huis hebben en dan.....

(af)